

Min kone blev i 2003 i en alder af 59 år ramt af en angivelig stor blodprop i hjernen. Det medførte lammelser i hele højre side samt ekspressiv afasi. Hun var efterfølgende helt afhængig af kørestol. I løbet af det følgende år genvandt hun sin fulde førlighed med undtagelse af en lettere spastisk dropfod i højre side. Det blev afhjulpet med en dictus-bandage, hvorefter hun igen var i stand til at færdes normalt i al slags terræn, og hun kunne gå, løbe, cykle og køre bil uden problemer. Hun fik taleundervisning, men det hjalp ikke meget. Hun var til gengæld på anden vis i stand til at gøre sig forståelig.

Primo oktober 2006 brækkede hun venstre lårhals. Igen kom hun på sygehus, hvor hun i tre uger lå hen uden den fornødne træning og aktivering, selv om hun det meste af tiden var indlagt på en rehabiliteringsafdeling. Den manglende aktivering havde angivelig sin årsag i, at hun pådrog sig blærebetændelse, lungebetændelse og høj feber. Hun kunne derfor angivelig ikke genoptrænes. Men de anførte tildragelser var jo netop en følge af, at hun ikke fik genoptræning. Det er formentlig kendt af enhver, også af sygehuspersonale, at det er utroligt vigtigt at komme i gang hurtigt efter en operation. Helst dagen efter for netop at undgå de lidelser, hun vitterlig pådrog sig i forbindelse med operationen.

Resultatet var da også, at de lammelser hun erhvervede sig efter blodproppen i 2003 vendte tilbage med fuld styrke. Smerter og lammelser i hele højre side, og ude af stand til at gå. Ved udskrivningen medio januar 2007 var hun kommet så vidt, at hun selv kunne klare toiletbesøg ved at humpe af sted med en rollator. En uambitiøs og utilfredsstillende afslutning på en rehabilitering. Det var bestemt ikke godt nok. Hun prøvede i forløbet adskillige forskellige smertestillende tabletter, men intet hjalp.

Ved udskrivningen blev det oplyst, at vi ikke skulle forvente, at hun nogensinde kom til at gå normalt igen. For mig var det selvfølgelig en fuldstændig uacceptabel besked. Ganske vist så det ikke for godt ud, men hun skulle lære at gå uden hjælpemidler, koste hvad det ville.

Hun blev udskrevet fra rehabiliteringsafsnittet uden en genoptræningsplan. Formentlig fordi hverken læger eller sygehuspersonale anede noget om, hvordan hun skulle kunne generhverve de tabte færdigheder og gøre sig fri af disse utrolig irriterende og adfærdshæmmende hjælpemidler.

Vi var altså godt og grundigt overladt til os selv, og hvad gør man så?

Vi havde hørt om en dygtig akupunktør, en lægeuddannet kineser med en dansk PhD-grad i smertebehandling. Han mente klart, at han kunne hjælpe konen, så hun i det mindste kunne få sine gangfunktioner tilbage. Han tilrådede sideløbende behandling hos en lokal fysioterapeut. Efter 25 behandlinger med et hav af nåle og ligeså mange behandlinger à tre kvarter hos fysioterapeuten, var der absolut ingen bedring at spore. Det havde altså være spild af tid og penge.

I aprilnummeret af bladet "Hjernesagen, nr. 2, år 2007, side 7, så vi en annonce for "Neurofysioterapien" i Holstebro, hvor to fysioterapeut-uddannede behandlere gennem 20 år havde specialiseret sig i efterbehandling af bl.a. apopleksi og andre neurologiske lidelser på to forskellige hospitalsafsnit. Den efterfølgende

forundersøgelse faldt heldigt ud. De konstaterede, at muskler og muskelfunktioner overalt var intakt. Hun kunne vippe med tæerne på sin dropfod, bevæge fingrene på sin ubrugelige hånd samt andre positive resultater af undersøgelsen, så der var gode muligheder for betydelige forbedringer og måske helbredelse, således, at hun kunne genoptage sit tidligere liv eller i det mindste opnå tidligere funktionsniveau.

Der er tale om en privatklinik, hvortil der ikke – eller måske kun undtagelsesvis – ydes offentlig støtte, men efter lægehenviisning kan der ydes et mindre beløb fra "Danmark".

Der var adskillige forskellige tilbud, man kunne gøre brug af. Vi valgte modellen: 30 intensive behandlinger à tre timer fordelt på 6 uger. Bl.a. for at nedsætte den samlede kørselstid da vi bor 120 kilometer fra Holstebro. Der er kun ganske få steder her i landet, at en sådan specialbehandling finder sted.

Her var til en afveksling virkelig tale om kvalificeret behandling. Efter en enkelt uge reduceredes smerterne i højre side, dictusbandagen kunne undværes, følelsesforstyrrelserne (perceptionsforstyrrelser) var i aftagende, og hun kunne gå. Efterhånden som de daglige behandlinger skred frem, var der konstant forbedringer, og snart kunne hun gå uden hjælpemidler. De opnåede færdigheder skal naturligvis vedligeholdes ved hjælp af et udleveret selvtrænings- og vedligeholdelsesprogram.

Her på slutningen af behandlingstiden, kan det konkluderes, at det var det hele værd. Inklusiv de daglige 240 kilometers dræbende bilkørsel.

Vi kan derfor varmt anbefale klinikken, som har været det eneste effektive og seriøse tilbud, vi har mødt i sygdomsforløbet. Behandlernes dybe indsigt i, og behandling af problemerne, der førte til nævnte handikaps, har vi ikke oplevet tidligere hos hverken de otte sygehuslæger eller øvrigt sygehuspersonale, vi har været i berøring med.

Når man ser sig om i gadebilledet, er der alt for mange personer, der tilsyneladende er dømt til kørestolsbrug og rollator. Ved den rette behandling er det måske slet ikke nødvendigt. Mange vil kunne gøre brug af det samme tilbud. Forudsætningen er selvfølgelig, at man er bekendt med, at en sådan klinik eksisterer. Det er formålet med nærværende artikel, at udbrede kendskabet til klinikken og dermed indgyde realistiske håb for sandsynligvis rigtig mange af de ramte med tilsvarende problemer.